

е, наместина, да слушаме чюждитѣ приказски, но, Господѣ да ма прости, азъ го направихъ.

— Той не ще ни да чуе за волникъ, каза нашата.

— Че защо, свидятъ ли му са паритѣ, които, съкамъ имате? рече Текла.

— Та кой го знае. Той като излѣзаль отъ реда си и, като остаряль, не ще вече и да помисли за младитѣ.

— А вий плачете, молете му са. . . .

— Кой ти слуша молби и плачове? Не бива волникъ, та не бива, вика той, и не дава ни да му са продума. Нехвелито старо, като че иска по-скоро живи да ни стопи.

Като зачухъ тѣзи приказка менѣ ми много до-тегна. Семо искаль да ги стопи, когато той ни сържка, нито съ дума ги е докачвалъ и оскърбявалъ нѣкога.— Егорева! извикахъ азъ, на снаха си, доди си у дома, дѣтето ти плаче. Тя са огади и, бѣжишкомъ са завтече у дома, познахъ я по лицето, че са засрами. . . . Азъ не можихъ да са стърпя, и обадохъ на Сема: снахитѣ ти са оплакватъ отъ тебе, рекохъ му, защото не си рачаль да откупишь волникъ; тѣ казвали на хората, че съ това искаль си по-скоро живи да ги стопишь. Азъ си помислихъ, че той може да са докачи съ това и ще са разгнѣви, ще са развика, та може би и да промѣни до сегашния си умъ, нѣ той са никакъ не разсърди, а само ми каза: „нека са оплакватъ, нека са одумватъ, тѣ сж млади, тѣ не знаятъ, тѣ не глѣдатъ на работата както трѣба“. . . . Господѣ го знае вече какво мисли. А менѣ ми е толкова тѣжко, толкова мъчно, щото, както ма виждашь, съмъ отпаднала, ослабнала, та нито здравieto ми е на мѣсто, нито нѣкъ умъ имамъ.

*

* *

Шестъ мѣсеца подиръ този разговоръ, настанаха наборитѣ. Семо, както съки баща, поведе семейството си къмъ г. Твер. Самъ си той и съ четирмата негови